

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ

我在无限
游戏里封神

คู่วีล่าเจียว
壶鱼辣椒

เขียน

เหมยจเวี่ยน และ เหม่ม

แปล


Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✂ @Lilac_Novel



กดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันอีกครั้งกับ กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญเล่ม 11 เล่มนี้ก็มาถึงบทสรุปของต้นเจี้ยน <<พิชิตห้าตึก>> บอกเลยว่าเป็นเกมที่ คนอ่านต้องลุ้นตัวโก่งมาก ใจหนึ่งก็อยากให้ไปหลิวชนะ แต่อีกใจก็สงสารทีม สุสานรัสเซียสุดๆ อยากให้พวกเขาหลุดพ้นจากชะตากรรมสักที

เพื่อเอาชนะผู้เล่นดาวรุ่งอย่างไปหลิว หยวนกวงถึงกับอัญเชิญสิ่งที่ไม่ควร อัญเชิญมา ไปหลิวจะสามารถต้านทานลาสต์บอสผู้ชั่วร้ายได้หรือไม่ ติดตาม อ่านกันได้เล่มเลยนะคะ

ด้วยรัก


Lilac

บทที่

395

พิชิตน้ำตึก 16

รอยแสบนพีนปิดตัว และยื่นหลอดเลือดที่มีลักษณะเหมือนรอยงูค้อออกมา
เชื่อมต่อกัน เนื้อดินที่เป็นโคลนก็ค่อยๆ หลอมรวมกัน รอยแยกพลันปิดสนิท
พื้นดินส่งเสียงครางด้วยความพอใจ

ไปหลิวเหลือบมองหน้าต่างระบบ ตระหนักได้ว่าหลังจากตนพาดแล้ไ้
นักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่อยู่ในลักษณะที่ดิน ตัวเองกลับสูญเสียดเร็วขึ้น
ถึงแอร์ต่าก็รับรู้ได้ถึงจุดนี้จึงขมวดคิ้ว “เกิดอะไรขึ้น”

ไปหลิวอธิบายอย่างใจเย็น “ความเสียหายของม้าย้ายมาอยู่ที่ผม หลังจาก
ผมโจมตีปีศาจนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์จนสูญเสียด มั๊งก็จะดูดเลือดจาก
เจ้าของห้องคนอื่นๆ ในเขต E ไปรักษาตัวเอง”

“โจมตีมั๊งก็เท่ากับโจมตีนายสินะ” ถึงแอร์ต่ามองไปหลิวที่ปากซิดไว้สึดเลือด
“ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป มั๊งคงดูดเลือดนายไม่จบไม่สิ้น งั้นนายโอนห้องในเขต E
ให้ฉันก่อนดีไหม”

ไปหลิวส่ายหน้าแล้วพูดด้วยน้ำเสียงสงบ “นั่นไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง
ดูดเลือดผมกับดูดเลือดคุณมั๊งต่างกันตรงไหน”

ถึงแอร์ต่าเงียบไปนิดหนึ่ง

ไปหลิวพูดต่อ “ถ้าการแย่งชิงกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์สามารถ
ดึงตูดนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ของแต่ละเขตให้ปรากฏตัวออกมาได้
แถมเกมนี้ยังกำหนดให้พวกเราพิชิตห้าตึก ดังนั้นก็ต้องมีคนเป็นเจ้าของตึก

ให้นักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่เหล่านั้นดูเดือดจนตาย

“นี่เป็นเกม การมีปีศาจประเภทนี้อยู่ในเกมก็แปลว่าปีศาจตนนี้ต้องมีจุดอ่อน พวกเราต้องหาจุดอ่อนที่ว่านี่ให้เจอ” ไปหลิวมองถึงแอร์ต่ำด้วยสายตาเรียบเฉย “ในเมื่อโจมตีที่ดินที่มันฝังอยู่ไปที่ไร่ประโยชน์ ดังนั้นจึงต้องหาสิ่งที่เชื่อมโยงมันกับที่ดิน แล้วบีบให้มันออกมาจากที่ดิน”

“ความเชื่อมโยงระหว่างมันกับที่ดินเหอ” ถึงแอร์ต่ำย้อนถาม “นายคิดว่ามันคืออะไร”

ไปหลิวค่อย ๆ ยกยิ้มที่มุมปาก “จากข้อมูลเกมที่มีในตอนนี่ ผมยังไม่ค่อยแน่ใจ แต่ต้องขอบคุณที่หัวหน้าถึงเตือนว่าดินเจี้ยนนี้อาจถูกไหลตเข้าสู่โลกจริง ดังนั้นการตั้งค่าพื้นฐานของเกมนี้ย่อมต้องสอดคล้องกับหลักการในโลกแห่งความเป็นจริง

“อย่างเช่นที่ดินกับคนตายมีความเชื่อมโยงกันยังไง...” ไปหลิวเลิกคิ้วพลาคลิ้มเจ้าเล่ห์ “ถ้าหลังตายไปแล้ว คนตายจะต้องเป็นเจ้าของที่ดินถึงจะอาศัยอยู่ในที่ดินผืนนั้นได้

“งั้นคนคนหนึ่งจะเป็นเจ้าของที่ดินผืนหนึ่งได้ด้วยวิธีไหน” ไปหลิวเอ่ยถามเบา ๆ

ถึงแอร์ต่ำชะงัก “เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน!”

ชั้นไชน่พร็อพเพอร์ตี้ในโลกจริง

ซู่ย้งกวาดตาอ่านข้อมูลของนักพัฒนาการลงทุนแซ่หลี่อย่างรวดเร็ว ก่อนเงยหน้ามองเจ้าหน้าที่คนนั้น “นอกจากนักพัฒนาการลงทุนแซ่หลี่ที่อยู่ในคุก แล้วนักพัฒนาการลงทุนอีกสี่คนที่เหลือล่ะ”

“พวกเขาหนีไปตอนที่คนแซ่หลี่ถูกจับกุมเมื่อปีที่แล้วครับ กระทั่งเดือนกรกฎาคมปีนี้ได้ข่าวของพวกเขาก็ครั้ง” เจ้าหน้าที่คนนั้นถอนหายใจแล้วยื่นรายงานให้ “แต่สี่คนนี้ต่างก็เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางท้องถนนไปหมดแล้วครับ”

“ตายหมดแล้ว?” น้ำเสียงของซู่ย้งทุ้มลึก เขารับรายงานไปด้วยสีหน้าเคร่งเครียดพลางขมวดคิ้วมุ่น “พวกเขาพาพ่อแม่ ญาติ ๆ ภรรยา กับซู่รัก

ไปเที่ยวต่างประเทศเมื่อเดือนมิถุนายนปีที่แล้วในนามของบริษัท จากนั้นก็โดยสารรถบัสสี่คันลอบมุ่งหน้าไปทางชายแดน แต่กลับประสบอุบัติเหตุโดยจู่ ๆ รถบรรทุกที่บรรทุกน้ำหนักเกินกำหนด ก็สูญเสียการควบคุมอย่างน่าประหลาด พุ่งชนท้ายรถบัสที่พวกเขา นั่งจนรถบัสทั้งสี่คันตกเหว ไม่มีใครรอดชีวิต”

เจ้าหน้าที่คนนั้นพยักหน้า “เนื่องจากพวกเขาปลอมแปลงเอกสารและประวัติขึ้นใหม่ ทั้งยังคัดลอกกรรมปรับเปลี่ยนใบหน้า แคมศพของทุกคนในรถบัสที่ระเบิดก็ถูกไฟคลอกในระดับที่ต่างกัน บุคคลที่เกี่ยวข้องล้วนตายตกบนรถบัสคันนั้น ทำให้ไม่มีใครมายืนยันศพของนักพัฒนาการลงทุนทั้งสี่ จนกระทั่งเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมาที่เพิ่งเจอร่องรอยว่าเป็นพวกเขา จึงยืนยันได้สักทีว่าพวกเขาก็คือบนรถบัสคันนั้นด้วย”

ซูยังเงยหน้ามองเจ้าหน้าที่คนนั้น “ถ้าฉันจำไม่ผิด ผู้รอดชีวิตจากอุบัติเหตุครั้งใหญ่เมื่อเดือนมิถุนายนปีที่แล้วน่าจะเป็นเด็กอายุ 16 ปีที่เพิ่งสอบเกาเขาเสร็จใช่ไหม”

“ใช่ครับ” เจ้าหน้าที่คนนั้นมองซูยังอย่างทึ่งๆ “หัวหน้าซู คุณรู้ได้อย่างไรครับ! ผู้รอดชีวิตคนนั้นชื่อตู้อิ่ง”

ซูยังหลับตาพาลงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทรวงอกขยับขึ้นลงอย่างรุนแรง เขาต้องรู้อยู่แล้ว เพราะถึงแอร์ต้าเพิ่งขอให้เขาช่วยค้นข้อมูลเกี่ยวกับอุบัติเหตุครั้งนี้เมื่อสองเดือนก่อน แคมยังสั่งให้ตรวจสอบเด็กที่ชื่อตู้อิ่งซึ่งอยู่ในเหตุการณ์นั้นเป็นพิเศษ

คิดไม่ถึงว่าจะเจอชื่อนี้อีกครั้ง ทั้งยังเกี่ยวข้องกับการตายของนักพัฒนาการลงทุนทั้งสี่...

ความบังเอิญทั้งหมดเชื่อมโยงกันอย่างสมบูรณ์ ถักทอเป็นโครงข่ายกว้างใหญ่ไร้รูปร่างที่น่าพาพวกเขาไปสู่เส้นทางบางอย่าง

เหมือนมีเทพเจ้าค่อย ๆ จัดเรียงโหนด¹ ต่าง ๆ ในโลก จัดวางไฟหรือหมาก

¹ เป็นคำศัพท์ทางวิทยาการคอมพิวเตอร์ หมายถึง หน่วยพื้นฐานของโครงสร้างข้อมูลซึ่งบรรจุข้อมูลไว้ภายในและเชื่อมต่อกับโหนดอื่น ๆ แต่ในที่นี้หมายถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความเชื่อมโยงกันเป็นทอด ๆ

ตามแผนหรือความต้องการของตัวเอง แต่การเล่นเล็กๆ น้อยๆ ของเทพเจ้าเหล่านี้ก็สามารถทำให้พื้นดินถล่ม แผ่นดินคำราม แค้นยืนอยู่บนพื้น คนธรรมดา ก็แหลกเป็นชิ้นๆ ต้องร้องให้ท่ามกลางกองเลือดเศษเนื้อ

สิ่งที่เกิดกับคนคนหนึ่งโดยมีอาจควบคุมราวกับเป็นเรื่องล้อเล่นเรียกว่า โชคชะตา

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนกลุ่มหนึ่งจะเรียกว่าอะไรดีละ

ตอนที่คนคนหนึ่งเจ็บปวด ก็สามารถใช้โชคชะตาอธิบายทุกสิ่งได้อย่างสมเหตุสมผล นั่นอาจจะโชคร้าย ก็แค่ช่วย จากนั้นก็ไปอยู่ใกล้ๆ คนที่โชคดี เพื่อให้ความโชคดีเหล่านั้นมาช่วยชุบชูจิตใจให้ตัวเองหนีใช้ชีวิตต่อไปได้

งั้นคนกลุ่มหนึ่งละ

คุณจะรู้สึกอย่างไรเมื่อคนที่อยู่รอบๆ ตัวคุณต่างต้องทนทุกข์ทรมานเหมือนกัน ความทรมานของคนคนหนึ่งจะเจือจางด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน หรือความทรมานของคนกลุ่มหนึ่งกลับถูกรวบรวมไว้ในตัวของแต่ละคนเพราะความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

คนเรา...จะยังหนีใช้ชีวิตต่อในสถานการณ์แบบนี้ได้หรือไม่

ชู่ยั้งนึ่งงั้น เขาพบว่าตัวเองไม่มีทางให้คำตอบได้เลย

จากนั้นก็มิเจ้าหน้าที่เคาะประตูเบาๆ ก่อนเปิดเข้ามารายงานสุดเสียงด้วยใบหน้าสิ้นหวัง “หัวหน้าชู ผู้ป่วยเจ็ดคนในโรงพยาบาลประจำเมืองอันดับ 6 แย่งใบมิดจากนางพยาบาลไปฆ่าตัวตายทั้งๆ ที่เพิ่งฟื้นฟูร่างกายกลับมา!”

ดาดฟ้าอาคารผู้ป่วยใน ณ โรงพยาบาลประจำเมืองอันดับหก

เลือดไหลออกจากข้อมือของผู้ป่วยทั้งเจ็ด ใบหน้าของพวกเขาขาวซีด กำลังยืนหันหลังให้ราวกับบนดาดฟ้าด้วยท่าทางเหม่อลอย ด้านหน้ามีหมอเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เจ้าหน้าที่จากสำนักจัดการพวคนอกกรีตอันตราย และตำรวจกลุ่มหนึ่งกำลังพยายามพูดเกลี้ยกล่อม

หมอบกับพยาบาลพูดเร็วเร็ว

“จู่ๆ ก็เข้ามาแย่งใบมิดที่ดิฉันใช้ตัดไหมเย็บค่ะ! ทำเอาตกใจแทบตาย!”

“โชคดีที่คุณหมอมือไวแย่งใบมิดกลับมาได้ทัน แผลเลยไม่ค่อยลึก”

“ตอนนี้วิ่งไปที่ดาดฟ้าแล้วค่ะ...”

ตำรวจนายหนึ่งย่อกายย่องไปข้างหน้าพลางโบกมือลง “ทุกคน มีเรื่องอะไรก็ปรึกษาได้นะ อย่าฆ่าตัวตายเลย”

คุณป้าที่สวมชุดผู้ป่วย ร่างกายผอมแห้ง ริ้วรอยปากแตก เส้นผมแห้งแตกปลาย มองนายตำรวจคนนั้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แต่น้ำตากลับค่อยๆ ไหลลงมา

“ไม่มีประโยชน์ ปรึกษาแล้วจะทำอะไรได้”

เธอจ้องออกไปยังความเงิ่งว้างกลางอากาศด้วยแวตาลี้นลอย จู่ๆ ก็หัวเราะแล้วยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาบนใบหน้า

“ฉันไม่โทษพวกคุณหรอก ฉันรู้ว่าพวกคุณทำดีที่สุดแล้ว วันนี้ยังช่วยทำเรื่องย้ายทะเบียนบ้านให้พวกเรา แต่กลับเกิดเรื่องแปลกๆ ขึ้นกะทันหัน ทำให้ต้องย้ายพวกเรากลับไป...”

“คงพูดได้แค่ว่าชะตาชีวิตของพวกเราถูกลิขิตมาเช่นนี้ ยังไงก็หนีไม่พ้นตึกร้างที่สร้างไม่เสร็จ มันคอยดูดเลือดกินเนื้อพวกเราอยู่”

ขณะพูด คุณป้าก็ค่อยๆ ถอยไปทางด้านหลัง เธอหันศีรษะเพื่อมองออกไปพลางพึมพำกับตัวเองด้วยแวตาว่างเปล่า

“...เสี้ยวหยวนคอยบอกให้พวกเราอดทนตลอดสามปี วันนี้เสี้ยวหยวนก็ลงแข่ง เด็กคนนั้นคงแบกรับไม่ไหวแล้วเหมือนกัน...”

“ถ้าพวกเรายังมีชีวิตอยู่ ก็มีแต่จะเอาความหวังไปกดดันเขาโดยใช่ความตายเป็นเครื่องต่อรอง มันเห็นแก่ตัวเกินไป

“งั้นก็เอาแบบนี้แหละ อยู่แค่นี้ก็พอ ยายแก่อย่างฉันยอมแล้ว”

เธอหลับตาพลางหัวเราะเบาๆ ก่อนกางแขนทั้งสองข้างออก ทำท่าจะทิ้งตัวหายหลังลงจากดาดฟ้า

“อย่าตายนะ! วันนี้ก็ต้องตั้งใจทำงาน ตั้งใจใช้ชีวิตให้ดี!”

พลันมีเสียงผู้ชายดังมาจากด้านล่าง

คุณป้าที่กำลังจะฆ่าตัวตายสัปดาห์แล้วหันไปมองที่พื้นเบื้องล่าง “เสี้ยวหยวน!”

ผู้ป่วยคนอื่นๆ ที่เลือดยังไม่หยุดรีบวิ่งไปเกาะราวกันแล้วชะงักศีรษะ

มองลงไป “ฉันก็ได้ยินเสียงของเลี้ยวหยวน!”

“แต่เลี้ยวหยวนกำลังแข่งอยู่ไม่ใช่หรือ”

“หรือว่าชนะการแข่งขันแล้ว!”

พลันมีเสียงดังมาจากด้านล่างอีกครั้ง “อย่าตายนะ! วันนี้ก็ต้องตั้งใจทำงาน ตั้งใจใช้ชีวิตให้ดี!”

พอเสียงนี้ดังขึ้นเป็นครั้งที่สอง ในที่สุดคนบนตึกก็รับรู้ถึงความไม่ชอบมาพากล--เสียงนี้ฟังดูคล้ายเสียงที่บันทึกไว้

ชู่ยู่ที่อยู่ข้างล่างตึกยืนถือโทรโข่งจ่อไว้ตรงหน้านาฬิกาปลุกรูปสัตว์บ๊อบ² เขาคดปุมอีกครั้ง “อย่าตายนะ! วันนี้ก็ต้องตั้งใจทำงาน ตั้งใจใช้ชีวิตให้ดี!”

จากนั้นชู่ยู่ก็เอาโทรโข่งมาจ่อที่ปากของตน ก่อนพูดอธิบายอย่างใจเย็น “คนบนตึก เสียงที่พวกคุณเพิ่งได้ยินคือเสียงจากนาฬิกาปลุกของหยวนกวง ผมรู้ว่าเขาสนิทกับพวกคุณมาก เป็นตัวแทนของพวกคุณในการออกหน้าต่อสู้กับตัวแทนนักพัฒนาการลงทุนมาโดยตลอด

“ทุกวัน หยวนกวงจะกดฟังเสียงที่บันทึกไว้ในนาฬิกาปลุกนี้ แล้วหวังว่าตัวเองจะใช้ชีวิตให้ดีเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์ที่ติดวานี้มาให้พวกคุณ ผมเชื่อว่าเขาหวังให้พวกคุณใช้ชีวิตให้ดี เพื่ออยู่ร่วมแบ่งปันทุกอย่างที่เขาต่อสู้มาให้พวกคุณ”

ชู่ยู่เงยหน้ามองคนที่ยืนโอบโอบเกาะราวกันดาดฟ้าเหล่านั้น “โปรดเชื่อผม พวกเราจะพยายามจัดการปัญหาของทุกคนให้ได้อย่างแน่นอน”

แววตาของเขาทั้งใสกระจ่างทั้งแน่วแน่ “ไม่ว่าใครที่เป็นคนนำปัญหานี้มาให้พวกคุณ พวกเราก็จะช่วยคุณแก้ปัญหาอย่างสุดความสามารถ!”

คุณป้าคนนั้นกำราวกันดาดฟ้าแน่น ขอบตาของเธอแดงก่ำ จากนั้นก็ค่อยๆ ปล่อยมือออกจากราวกันแล้วก้าวถอยหลัง

เจ้าหน้าที่ด้านหลังรีบประคองเธอกับคนอื่นๆ อีกหกคนลงมาอย่างรวดเร็ว

ชู่ยู่ถอนหายใจยาว

² เป็นการตูนทีวีแอนิเมชันของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีตัวละครหลักเป็นพองน้ำสีเหลือง นิสัยเป็นมิตรและมองโลกในแง่ดี

เจ้าหน้าที่ด้านข้างกลับเผยแววดาซบซ้อน “หัวหน้า ทำไมคุณถึงรู้ว่าเสียงในนาฬิกาปลุกเป็นคำพูดแบบนี้ล่ะครับ”

ในที่สุดซู่ย้งก็ยิ้มออก เขาใช้โทรโข่งเคาะศีรษะเจ้าหน้าที่คนนั้นเบา ๆ “เจอตอนตรวจสอบสิ่งของไป นาฬิกาปลุกเรื่องนี้พอกดก็จะร้องเสียงดังมากฉันเลยจำได้”

มันเป็นโชคชะตาแบบกลุ่มเธอ...ซู่ย้งเดินไปพลางครุ่นคิดไปพลาง ถ้าคนกลุ่มนี้ได้เจอคนที่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิต บางทีชะตาที่ถูกเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายจัดวางไว้นี้อาจเปลี่ยนแปลงได้เหมือนกัน...

ซู่ย้งชะงัก เขาพลันคิดถึงไปหลิวที่อยู่ในโรงงานกุหลาบโดยไม่ได้ตั้งใจ ผู้ชายคนนั้นอาศัยแค่กำลังของตัวเองเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของตัวเอง และทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเขา

เจ้าหน้าที่คนนั้นเดินตามซู่ย้งพลางก้มหน้าอ่านข้อมูลในรายงานอย่างรวดเร็ว “หัวหน้าซู่ ที่คุณสั่งให้พวกเราค้นหาว่ามีเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่ในรถที่เกิดอุบัติเหตุคันนั้นหรือไม่ ตอนนี้อย่างไรไม่พบครับ”

ซู่ย้งพยักหน้า “มันตรงจุดที่เกิดอุบัติเหตุคันเจออะไรบ้างหรือเปล่า”
 “นี่เป็นสิ่งที่เราอยากพูดกับคุณ” เจ้าหน้าที่คนนั้นเงยหน้า “เราเจอซองเอกสารหลายซองตรงสถานที่ที่เกิดอุบัติเหตุในตอนนั้น ในซองเอกสารมีเอกสารเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดที่นักพัฒนาการลงทุนทั้งสิ้นถือครองอยู่ ยกเว้นสัญญาผิดกฎหมายสี่ฉบับของซันไชน์พร็อพเพอร์ตี้”

ผีเท้าของซู่ย้งชะงัก เขาค่อย ๆ หันไปหาเจ้าหน้าที่คนนั้น “ศพของนักพัฒนาการลงทุนแซ่หลี่คนนั้นฝังอยู่ที่ไหน”

“หลังพิธีศพ ลูกชายของนักพัฒนาการลงทุนคนนั้นก็รับศพกลับไปแล้ว และยังไม่ได้แจ้งสถานที่ฝังศพ บอกว่าไม่ได้ฝังร่วมกับครอบครัว” เจ้าหน้าที่คนนั้นรีบพลิกหาในรายงาน จากนั้นก็ชะงัก “แต่คนของพวกเราตรวจสอบพบว่า หลังจากนักพัฒนาการลงทุนคนนั้นตาย ลูกชายของเขาก็เข้าออกสุสานบางแห่งบ่อย ๆ ในเดือนสิงหาคม”

ซู่ย้งจึงออกคำสั่งอย่างรวดเร็ว “ให้คนไปล้อมสุสานแห่งนั้นเอาไว้ ให้อุญาดูให้ใครเข้า!”

ในเกม เขต E

ไปหิลีกับถึงเออร์ตำริบกลับไปยังจุดที่พวกหลิวเจียอีร้ออยู่ มู่ซื่อเฉิงกับมู่เคอหนึ่งคุกเข้าข้างหนึ่งบนพื้น

บนพื้นมี NPC นอนหายใจรวยรินเหมือนมีแต่ลมออกไม่มีลมเข้า ผิวหนังแห้งติดกระดูกและกะโหลกศีรษะ ผอมเสี้ยจนรูปร่างดูเหมือนตักแตน

ถึงเออร์ตำทนมองต่อไปไม่ไหวจึงเบือนสายตาไปทางอื่น

“ยังมีชีวิตอยู่ไหม” ไปหิลีถามเบาๆ “สามารถดูได้ไหมว่าเลือดของ NPC ลดลงไปเท่าไรแล้ว”

หลิวเจียอีร้อส่ายหน้า “แม้จะใกล้ตาย แต่ตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ เลือดลดลงไปเท่าไรไม่ชัดเจน แต่ถ้าคำนวณจากความเร็วในการแห้งเหี่ยวแล้วละก็ ปีศาจตอนนี้จะใช้เวลาดูดเลือดประมาณ 1 ชั่วโมงต่อ 1 คน”

มู่เคอขมวดคิ้ว “คนคนนี้สูญเสียชีวิตเร็วเกินไปแล้ว”

มู่ซื่อเฉิงมองไปหิลี “มีวิธีแก้ปัญหารื่องนี้ไหม”

“ไม่มี ปีศาจตอนนี้ตั้งมือมาก” ถึงเออร์ตำสั่งด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “พวกเราจะต้องอยู่ที่นี้ชั่วคราวเพื่อหาจุดอ่อนของมัน ความหมายของไปหิลีก็คือ ให้พวกนายพา NPC คนนี้ไปที่เขตอื่นก่อน”

มู่เคอกับมู่ซื่อเฉิงต่างพากันตกใจ

โดยเฉพาะมู่ซื่อเฉิง เขากระโดดลุกขึ้น “เซี่ย ไม่มั่งไปหิลี! นายติดบัพที่อาจถูกดูดเลือดจนตายได้ภายในหนึ่งชั่วโมง แล้วทำไมยังจะให้พวกเราแยกไปก่อนล่ะ นายไม่รู้หรือว่าการแยกกลุ่มจะทำให้สถานการณ์สุ่มเสี่ยง นี่มันรันทาที่ตายชัดๆ!”

มู่เคอก็ขมวดคิ้วอย่างไม่เห็นด้วย “ไปหิลี อย่างน้อยก็ให้หลิวเจียอีอยู่ที่นี่เถอะ”

หลิวเจียอีเงยหน้ามองไปหิลี เตรียมจะเอ่ยปาก

ไปหิลีมองไปรอบๆ ด้วยสายตาเรียบเฉย แต่ไม่พูดอะไร

ทุกคนพากันเงียบ

ตอนนี้ไปหิลีถึงค่อยอ้าปากออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “นี่ไม่ใช่

การแข่งขันแบบคู่ที่ฉันมาวิ่งเล่นกับพวกนาย และก็ไม่ใช้หนังสือของขวัญ แต่เป็นการแข่งขันเกมสยองขวัญที่มีฉันเป็นนักกลยุทธ์ของพวกนาย

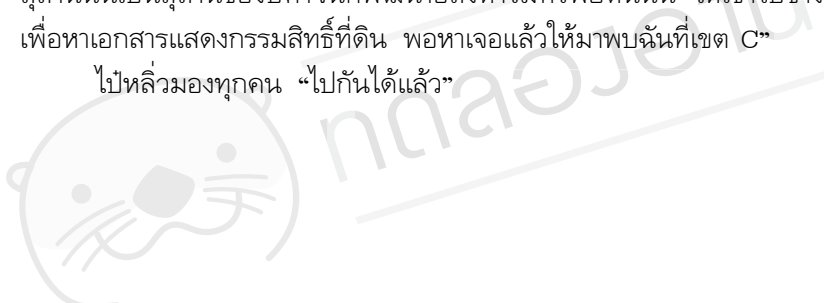
“ตอนนี้ฉันต้องการให้พวกนายแยกตัวไปก่อน พวกนายก็ต้องแยกไป”

หลิวเจียอี มู่เคอ และมู่ซื่อเจิงล้วนก้มหน้าตอบรับเสียงเบา “รับทราบ”

“มู่ซื่อเจิงไปเขต A หลิวเจียอีไปเขต B มู่เคอไปเขต D ส่วนเขต C ที่มีการเปิดขายตึกใหม่ได้กลายเป็นภารกิจย่อยอันใหม่ไปแล้ว น่าจะมีข้อมูลมากกว่าทุกที่ ฉันจะไปกับหัวหน้าถังหลังจัดการเรื่องในเขต E เสร็จเรียบร้อย พวกนายอย่าเอาแต่สำรวจไปเรื่อยละ

“พอไปถึงแต่ละเขตก็ให้กวาดล้างอาคารสุสานก่อนเลย หลังจากกวาดล้างเสร็จก็ห้ามครอบครองอาคารสุสานเด็ดขาด ให้ทำต่อไปจนกว่าปีศาจนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ประจำเขตนั้นจะโกรธแล้วค่อยหยุด นี่แสดงว่าอาคารสุสานนั้นเป็นสุสานของปีศาจนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ตนนั้น ให้เข้าไปข้างในเพื่อหาเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน พอหาเจอแล้วให้มาพบฉันที่เขต C”

ไปหลิวมองทุกคน “ไปกันได้แล้ว”



บทที่

396

พิธีหน้าตึก 17

รองคนอื่นไปหมดแล้ว ถึงแอร์ต่ำค่อยหันไปมองสุสานที่อยู่ในความมืด ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ก่อนมองไปหลิว “นายแนใจนะว่าร่างของนักพัฒนา อสังหาริมทรัพย์เขต E ถูกฝังอยู่ในนี้”

“ถ้าผมทายไม่ผิดก็น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ” ไปหลิวพยักหน้าด้วยสีหน้าสงบ “ตามทฤษฎีของผม นักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เหล่านี้ น่าจะตายนานแล้ว แต่อาศัยเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินมาผูกมัดที่กลายเป็นหุ้นไปบางส่วนของตนไว้กับที่ดิน ในเมื่อเป็นแบบนี้ ผมเดาว่าสถานการณ์ที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดก็คือ ร่างจริงของเขากับสัญญา น่าจะฝังอยู่ที่ไหนสักแห่งในที่ดินเขตนี้

“เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ในเขต E ได้รับการพัฒนาจนเกือบหมดแล้ว ยกเว้นสุสาน ผมก็เลยเชื่อว่าร่างของนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ทั้งหมด จะต้องถูกฝังไว้ในอาคารสุสานบนที่ดินเขตตัวเอง”

ถึงแอร์ต่ำขมวดคิ้ว “แต่ที่นี่มีอาคารสุสานเยอะมาก แล้วนายกี้โดนตีบพ ดุดเลือดอยู่ ยาที่หลิวเจียอี้ให้มาคงไม่พอใช้แน่ๆ นายกับฉันต้องไล่กวาดล้าง สุสานทั้งหมดให้เร็วและแม่นยำที่สุด”

ไปหลิวกวาดตามองรอบๆ ก่อนถามเสียงเบา “หัวหน้าถึง คุณบอกว่า บนพื้นมีตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จ แล้วใต้ดินจะมีสุสานที่ยังสร้างไม่เสร็จไหมครับ”

ถึงแอร์ต่ำนิ่งงันด้วยคำถามที่มาแบบกะทันหัน “ใต้ดินจะมีสุสานที่ยังสร้างไม่เสร็จได้ไง...”

เขาพูดได้แค่ครั้งเดียวก็ชะงัก ก่อนมองไปหลิวอึ้งๆ “นายหมายความว่า!”
 “ใช่ครับ” ไปหลิวมองถึงแอร์ต้า แล้วอธิบายอย่างไม่เร็วไม่ช้า “คุณลิม
 ที่ NPC คนนั้นบอกว่าคุณพัฒนาอสังหาริมทรัพย์มกวนเวียนอยู่ในตึกที่สร้าง
 ไม่เสร็จไปแล้วหรือครับ

“ถ้าดูตามข้อมูลที่เราได้ในตอนแรก เจ้าของห้องที่ตายจะกลายเป็น
 วิญญาณสิงอยู่ในห้องตัวเอง และคอยโจมตีคนที่พยายามบุกเข้าห้อง หาก
 อ้างอิงตามการตั้งค่านี ปกตินักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ตายแล้วก็น่าจะอยู่ใน
 สุสานของตัวเอง และโจมตีคนที่พยายามบุกรุกเข้ามาในอาณาเขตของตัวเอง

“ถ้าอาณาเขตของเจ้าของห้องคือห้องทั้งห้อง ตามหลักเหตุผล อาณาเขต
 ของนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ก็น่าจะเป็นตึกทั้งตึกหรือพื้นที่บางแห่ง ยิ่งเข้าใกล้
 พื้นที่ที่ร่างของมันฝังอยู่ พลังโจมตีกับการป้องกันของมันก็ยิ่งแข็งแกร่ง พอพัฒนา
 ไปถึงระดับหนึ่ง คนงานจะไม่สามารถก่อสร้าง ทำให้สุสานแห่งนั้นสร้างไม่เสร็จ”

ไปหลิวชูสองนิ้ว “ถ้าพัฒนาจนถึงขั้นนี้ นักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ตนนี้
 ก็จะมีสุสานอยู่สองแบบ

“แบบแรกคือสุสานเดี่ยว

“แบบที่สอง สุสานที่มันอยู่คือจุดศูนย์กลาง โดยมีตึกที่สร้างไม่เสร็จ
 อยู่รอบๆ”

ไปหลิวอมยิ้ม “หัวหน้าถัง เราตีวงพื้นที่การค้นหาให้แคบลงมาได้ถึง
 ขั้นนี้แล้ว ในฐานะที่คุณเป็นผู้โจมตีหลัก คุณมั่นใจว่าจะลากตัวมันออกมา
 และยิงมันตายก่อนที่ผมจะตายได้ไหมครับ”

ถังแอร์ต้าถอนหายใจ ก่อนชักปืนออกมาจากหลังเอวด้วยสายตาแว่นแ
 “ไม่มีวันปฏิเสธหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย”

ด้านล่างตึกใหม่ในเขต C

หลังจากหยวนกวงช่วยพลเมืองที่กระโดดตึกและบังคับส่งพวกเขากลับบ้าน
 อย่างต่อเนื่อง เขากับซือเชียนที่ไม่ได้นอนทั้งคืนก็ทรุดลงบนพื้นที่ของตึกใหม่ซึ่ง
 อยู่ระหว่างการก่อสร้างด้วยความเหนื่อยอ่อน หลังจากนอนหลับไปสองสามชั่วโมง
 เพื่อฟื้นฟูกำลัง พวกเขาก็ได้ยินเสียงแปลกๆ ดังมาจากตึกใหม่ที่อยู่ด้านหลัง

มันคือเสียงหวดจำนวนมากเคลื่อนไ้หวบนพื้นจนเกิดเสียงตัวตุตุกตึงตึง “เป๊าะ ๆ”

หยวนกวงซึ่งงีบหลับอยู่บนนั่งร้านค่อย ๆ หันกลับไปเผชิญหน้ากับประธาน C ที่กำลังเสาะหัยมพลางหัวเราะเสียงดังขณะน้ำลายหยดตึง ๆ

“หาพวกคุณเจอแล้ว” ศีรษะของประธาน C ที่เปลี่ยนรูปร่างจนดูไม่ออกว่าเคยเป็นมนุษย์แลลื่นยาวปลายแหลมที่บิดไปมาเหมือนหวดปลาหมึกออกมาเลียริมฝีปากกลางของตัวเอง ก่อนพูดด้วยเสียงแหบแห้ง “เหล่าลูกค้ำที่แสนร่อยของฉัน”

หยวนกวงสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ พลังดิ่งมือซื่อเขียนที่ยังหลับอยู่ด้านข้างแล้วออกวิ่งทันที “ยังจะหลับอยู่อีก! ปีศาจมาหาถึงที่แล้ว! รีบหนีเร็ว!!”

ซื่อเขียนที่กำลังหลับน้ำลายไหลยืดถูกหยวนกวงลากจนหน้าคะมำ เธอหันมองหยวนกวงด้วยท่าทางสะลึมสะลือ ก่อนตกใจจนสะดุ้งโหยง แล้วเป็นฝ่ายดิ่งมือหยวนกวงให้วิ่งหนีอย่างบ้าคลั่ง “เฮีย! ทำไมไม่บอกให้เร็วกว่านี้!”

ประธาน C ไ้ไล่ตามพวกเขาอย่างดุเดือด ใบหน้าเปื้อนเลือดครึ่งหนึ่งของมันปริออก มีลื่นยื่นออกมา และหวดที่อยู่ด้านบนก็ยึดออกตรง ๆ จนกลายเป็นเหมือนปากกุง มันหัวเราะอย่างดูร้ายและพูดว่า “มาซื้อบ้านของฉันเถอะ!

“คุณไม่ยอมามีบ้านเป็นของตัวเองหรือ”

ซื่อเขียนวิ่งเร็วมากจนมองเห็นแค่เงาเท้าราง ๆ เธออ้าปากหอบหายใจอย่างแรงพลางตะโกนบอกหยวนกวงเสียงสูง “หยวนกวง เธอใช้สปีดสู้กับปีศาจตอนนี้ได้ไหม ถ้าพวกเราใช้สปีดใหญ่กับปีศาจตอนนี้อีกครั้ง ก็จะไม่ไฟเฟลือไว้เล่นกับกิลด์คณะละครสัตว์เร่ร่อนในการเผชิญหน้าครั้งถัดไป!”

หยวนกวงที่ถูกซื่อเขียนลากจนเท้าแทบไม่ติดพื้นทำหน้าเคร่งเครียด “แต่สปีดนั้นของผมมันอันตรายเกินไป ถ้าไม่จนมุมจริง ๆ ไม่ควรใช้มันง่าย ๆ! นอกจากตัวผมแล้ว ร่างอัญเชิญของผมจะโจมตีทุกคนที่อยู่ในสนามรวมถึงคุณด้วย!

“คุณไม่น่าเข้าเกมมากับผมเลย!”

ซื่อเขียนไม่ตอบ เธอแค่หันไปมองด้านหลังพลางลากหยวนกวงให้เข้า

ไปหลบในซอยเล็กๆ ซอยหนึ่ง เธอกับหยวนกวงยืนฟังกำแพงแล้วหอบหายใจไม่หยุด สายตาของทั้งสองมองไปยังที่เดียวกัน บรรยากาศพลันกดดัน

“คุณไม่ควรเข้ามาเกี่ยวกับผมเลย” หยวนกวงพูดซ้ำอีกครั้งราวกับบอกตัวเอง “ที่ผมลงแข่งคนเดียวตลอด ก็เพราะตอนที่ผมใช้สกีลี้ในการแข่งขันครั้งแรก จากนั้น...”

“หลังจากร่างอัญเชิญของเธอฆ่าคู่แข่งจนหมดก็หันมาฆ่าสมาชิกในทีมยกเว้นตัวเอง” ชื่อเขียนกัมหน้าแล้วต่อประโยคที่ขาดหายไป “หลังจากนั้นเธอก็ไม่ลงแข่งแบบทีมอีกเลย”

หยวนกวงเงยบังน

ชื่อเขียนยกมือขึ้นตบศีรษะหยวนกวงแรงๆ “แต่การแข่งขันแบบทีมที่มีคนลงแข่งแค่คนเดียว จะเรียกว่าการแข่งขันแบบทีมได้ยังไง!

“แทนที่จะให้ทุกคนเฝ้าดูเธอยืนอยู่คนเดียวบนสนามด้วยความเศร้า เรายอมเสี่ยงที่จะถูกเธอกำเพื่อยืนเคียงข้างเธอด้วยฐานะสมาชิกในทีมของเธอมากกว่า”

ชื่อเขียนเงยหน้า ขอบตาแดงเรื่อ “กิลด์สุสานไร้เศสไม่ใช้กิลด์ที่สังเวทชีวิตเพื่อนร่วมทีม

“เธอบอกพวกเรตาลอดไม่ใช่เธอ รอให้ตาย ก็ต้องตายไปท่ามกลางความหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป หรือว่าเธออยากให้เราดูเธอยืนอยู่บนสนามตามลำพัง ยืนอยู่หน้าคนที่ตายไปอย่างสิ้นหวังท่ามกลางร่างอัญเชิญที่นำขยะแขยงเหล่านั้นนั่นเธอ”

ชื่อเขียนกำหมัดแน่น “ฉันทำไม่ได้หรอก”

หยวนกวงไม่พูดอะไร มือของเขาที่ตักอยู่ข้างลำตัวกำเข้าหากันเบาๆ

เสียงฝีเท้าของประธาน C เข้ามาใกล้อีกครั้ง ชื่อเขียนอดสบถออกมาไม่ได้ เธอจับมือหยวนกวงแล้ววิ่งออกจากซอยพลางดำ “ประธาน C คนนี้สามารถโจมตีได้แค่ภายในเขตอสังหาริมทรัพย์ที่ตัวเองพัฒนาอยู่ไม่ใช่เธอ ละแวกนี้ก็เป็นพื้นที่ที่เขาพัฒนาด้วยเธอ ทำไมชอบเขตการโจมตีถึงได้กว้างนัก!”

“สุสานไม่ใช่” หยวนกวงนึกถึงข้อมูลที่ตัวเองอ่านตอนอยู่ในสำนักงานขาย จึงรีบบอกชื่อเขียน “สุสานของแต่ละเขตเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่สร้างขึ้น

เป็นอย่างแรก ไม่ได้พัฒนาโดยตัวแทนนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ พวกเรา
ไปที่นั่นได้!”

ชื่อเซี่ยนทำท่าโอเคแล้วเริ่มวิ่งไปทางสุสาน

ทันทีที่ออกจากซอย ชื่อเซี่ยนก็ชนเข้ากับแผ่นอกแข็งๆ ของใครบางคน
โดยมีเสียงหัวเราะหน้าก๊วของประธาน C ดังไล่มาจากด้านหลัง คนตรงหน้า
ชื่อเซี่ยนประคองเธอไว้ได้ทันเวลา จากนั้นก็ชักปิ่นออกมาแล้วเดินไปที่ประธาน C

“ปึง ๆ...!” หลังจากยิงไปสองครั้ง ประธาน C ก็ส่งเสียงคำรามด้วยความ
โกรธ จากนั้นเสียงคำรามก็แผ่วลง กลับได้ยินเสียงของหนัก ๆ ล้มลงแทน

ชื่อเซี่ยนหันไปมองโดยอัตโนมัติ รูม่านตาของเธอพลันหดลงเมื่อเห็นร่าง
ของประธาน C ที่ล้มอยู่บนพื้น

กระสุนแค่สองนัดก็สามารถล้มปีศาจตัวใหญ่ขนาดนี้ คนคนนี้จะต้องเป็น...

แม้ตอนนี้ชื่อเซี่ยนจะปลอมแปลงใบหน้าอยู่ แต่ภัยความตายที่คุกคาม
ยังคงทำให้เธอสั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าและเพิ่ง
ช่วยเธอจัดการกับปีศาจจึงเอ่ยถาม “คุณเป็นคนที่อาศัยอยู่ในเขต C เหมอ
ไม่เป็นไรใช่ไหม?”

...ถ้าเขาเห็นตัวจริงของเธอ คนคนนั้นสามารถฆ่าเธอกับหยวนกวงได้ภายใน
นัดเดียวแน่ๆ แม้แต่เวลาจะวิ่งหนีก็ยังไม่

ชื่อเซี่ยนพยายามจัดการกับรูปลักษณ์ของตัวเองพลางสุดลมหายใจเข้า
ลึก ๆ

ถึงเออร์ตาโน่ไม่ตัวมาช่วยประคองแขนเธอ พลังถามสถานการณ์จากเธอ
อย่างมีมารยาทด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ปีศาจตนนี้คือนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
ของตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จในเขตนี้ใช่ไหมครับ?”

“ใช่ แค็ก ๆ ใช่ค่ะ” ความกลัวจากความต่างของพลังกำลังการต่อสู้
กดดันจนชื่อเซี่ยนส่ายหน้าขณะที่พูด ใบหน้าขาวซีดของเธอหดเล็กจนกลายเป็น
ก้อนกลม “พวกเราเพิ่งซื้อห้องในตึก ไม่ ไม้รู้ว่าทำไมจู่ ๆ ก็ถูกไล่ตาม”

หยวนกวงยังคงนั่งงันพลังจ้องไปหาลิวที่อยู่ข้างกายถึงเออร์ตา ชื่อเซี่ยน
จึงใช้ศอกถองเขาอย่างแรงเพื่อเรียกสติ เขาถึงพูดเสริมด้วยท่าทางเหม่อลอย
“ใช่ ใช่แล้วครับ เพิ่งซื้อห้องก็สร้างไม่เสร็จซะแล้ว”

สายตาของไป๋หลิวมองกลับไประหว่างคนสองคน ก่อนยิ้มบาง ๆ แล้วเอ่ยถาม “พวกคุณเป็นสามีภรรยากันหรือครับ”

ชื่อเซี่ยนฉีกยิ้มจอมปลอมก่อนลากหยวนกวงมายืนชิดตน “ใช่ ใช่ค่ะ เพิ่งแต่งงานก็เลยกู้เงินซื้อบ้าน”

“อ้อ งั้นหรือครับ” ไป๋หลิวหยิบเอกสารที่เปื้อนเลือดจนชุ่มออกจากซองเอกสาร “คือแบบนี้ พวกเราเพิ่งพบตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จภายในสุสานเขต E แล้วบังเอิญพบศพของนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ที่สุดในเขต E อยู่ในอาคารสุสานที่สร้างไม่เสร็จด้วย หลังฆ่ามันตายหรือจะพูดว่าทำลายวิญญาณของนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่เขต E แล้ว พวกเราก็ดึงเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินฉบับนี้ออกมาจากศพของมัน”

ไป๋หลิวยกยิ้มบาง ๆ ที่มุมปาก “ตอนที่ที่ดินเขต E กลับสู่สถานการณ์ปกติแล้ว พวกคุณลองพิจารณาซื้อห้องในเขต E ตึกว่าไหมครับ”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไป๋หลิวได้รับเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินในเขต E โดยดึงออกมาจากร่างของนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เขต E เป็นการเปิดเส้นเรื่อง ‘True End’--หาเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินของทั้งห้าเขตในชั้นไซเนซิตีให้เจอและทำลายมันซะ]

[ความคืบหน้าปัจจุบัน : สำเร็จแล้ว (1/5)]

ไป๋หลิวแกว่งเอกสารในมือด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์ พลังมองตรงไปที่หยวนกวงด้วยสายตาสงบนิ่ง “ประธานกิลด์สุสานรัสเซียที่เพิ่งแต่งงาน คุณคิดจะทิ้งบ้านที่เพิ่งซื้อและยังสร้างไม่เสร็จ แล้วเปลี่ยนไปซื้อบ้านในเขต E แทนไหมครับ”

หยวนกวงจ้องเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินฉบับนั้น รูม่านตาของเขาคดลงจนกลายเป็นจุดเล็ก ๆ “คุณทำได้ยังไง...”

หยวนกวงยังพูดไม่ทันจบ ไป๋หลิวก็วาร์ปไปอยู่ข้าง ๆ ด้วยความเร็วที่ตาเปล่ามองไม่เห็น

ไป๋หลิวฟาดแส้ไปที่ห้องของหยวนกวงซึ่งยังไม่ได้สติ จากนั้นก็โน้มตัวไปหัวเราะเบา ๆ ที่ข้างหูของอีกฝ่ายก่อนบอกว่า

“หยวนกวง ครั้งหน้าถ้าไม่ยอมให้คนอื่นจำได้ ก็ต้องควบคุมสายตาของตัวเองให้ดี อย่าจ้องคนอื่นด้วยสายตาที่ใช้จ้องศัตรู

“แรงอาฆาตมันรุนแรงเกินไป”

วินาทีต่อมา หยวนกวงที่นั่งงั้นก็ถูกไปหลิวฟาตจนกระเด็นไปกระแทกกำแพง ทำเอากำแพงร้าวแตก เขากลิ่งตกลจากกำแพงมานั่งกุมท้องอยู่บนพื้นแล้วกระอักเลือดออกมาคำโต

ไปหลิวฟาต้ามแล้วปลางก้าวไปข้างหน้าและยกแส้โจมตีต่อเนื่องไม่หยุดด้วยใบหน้าเรียบเฉย โดยฟาตแส้ใส่ศีรษะของหยวนกวงที่โอนเอนพยายามจะลุกขึ้น

รูม่านตาของซือเซียนหดลง “หยวนกวง!!”

พอหยวนกวงเงยหน้าด้วยสีหน้าเหม่อลอย ก็เห็นแส้กระดุกปลาสีขาวราวหิมะที่มีเดือยแหลมยื่นออกมาทั้งสองด้านกำลังจะฟาตใส่หน้าเขา



ทดลองอ่าน

บทที่

397

พิชิตน้ำตก 18

ข้อเขียนเหรียญคาลิเปอร์ในมือ ออกไปรับแสงของไปหลิวโดยไม่ลังเล แรงจากแสงกดให้ข้อเขียนต้องคุกเข่าลงบนพื้น เธอกัดฟันใช้บ่ายันคาลิเปอร์ไว้แล้ว ถอยไปข้างหลังช่วงหนึ่ง ถึงจะต้านแรงจากแสงของไปหลิวได้

คาลิเปอร์ถูกแสงฟาดจนแตกร้าว มีเศษโลหะร่วงลงมา ข้อเขียนนั่งอยู่บนพื้น สองบ่าสั่นเทา เลือดไหลอาบร่าง รูม่านตาสั่นระริก หายใจหอบไม่เป็นจังหวะ

...แข็งแกร่งเกินไปแล้ว นี่คือน้ำกำลังที่เหมือนกับพลังปีศาจของสมาชิกดาวเด่นในกิลด์ระดับท็อปสินะ เป็นผู้เล่นที่อยู่คนละระดับกับพวกเธอจริงๆ ด้วย จากคลิปที่เธอเคยดู คนที่ชื่อไปหลิวยังไม่แข็งแกร่งขนาดนี้ เขาพัฒนาได้เร็วจนน่ากลัว

หากไม่หนีสอนนี้ พวกเธอคงต้องตายจริงๆ!!

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นข้อเขียนใช้สกิลส่วนตัว (ป่าหมอกหนาทีบ)]

[สกิลนี้ทำให้การรับรู้เกินระยะ 50 เซนติเมตรลดลง ผู้เล่นจะรับรู้ได้แค่สิ่งที่อยู่ในรัศมี 50 เซนติเมตรโดยมีตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง ความสามารถในการรับรู้ผ่านทางรายได้ยิน สัมผัส ได้กลิ่น และมองเห็นสิ่งที่อยู่นอกรัศมี 50 เซนติเมตรของผู้เล่นจะลดลงอย่างมาก]

[ยกตัวอย่างเช่นการมองเห็น ทักษะวิสัยของผู้เล่นจะเหมือนคนสายตาสั้น 1800 ที่ไม่สวมแว่นตา แยกไม่ออกว่าเป็นมนุษย์หรือปีศาจ]

[หมายเหตุ : เมื่อค่าพลังชีวิตของผู้เล่นชื่อเซียนลดลงถึง 50 หน่วย จะไม่สามารถรักษาสถานะของสกลินี่เอาไว้ได้ และสกลินี่จะไร้ผลทันที]

หมอกสีขาวเทาหนาที่บดบังขึ้นจากพื้นดินและปกคลุมทั่วทั้งเมือง ตึกสูงในเมืองที่สร้างจากเหล็กและคอนกรีตปรากฏเลื่อนรางท่ามกลางหมอกหนาราวกับต้นไม้สูงในป่า เห็นเพียงเค้าโครงร่างๆ เท่านั้น

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นชื่อเซียนใช้สกลินี่ส่วนตัว (ดวงตาแห่งหมอก)]

[สกลินี่สามารถบดบังเพื่อนร่วมทีมฝ่ายตนทั้งหมด สามารถรักษาระดับการรับรู้ 50 เมตรไว้ท่ามกลางหมอกที่บดบังสายตา]

เครื่องหน้าของชื่อเซียนเรืองแสงสีขาวจางๆ ออกมาอย่างแปลกประหลาดคล้ายแสงนี้แนบติดอยู่บนร่าง แล้วหมอกก็ลอยขึ้นมาบดบังใบหน้าของเธอ ชื่อเซียนมองเห็นหวนนกวงที่หนึ่งอยู่บนพื้นไม้ไกลนักกับไปหลิวที่อยู่ห่างจากหวนนกวงไปช่วงหนึ่งอย่างชัดเจน

เธอกำลังจะถอนหายใจก็เห็นว่าหวนนกวงค่อยๆ เงยหน้าที่เรืองแสงสีขาวจางๆ เหมือนเธอ จ้องมองเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินในมือไปหลิวที่ยืนอยู่ห่างๆ

หวนนกวงยันตัวขึ้นแล้วเดินโซเซไปหาไปหลิวอย่างมุ่งมั่น

สีหน้าของชื่อเซียนแปรเปลี่ยนเป็นตะลึงงัน

หวนนกวงคงไม่คิดจะ...ไปแย่งเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินจากมือของไปหลิวหรอกใช่ไหม!

เขาอาจตายได้เลยนะ!!!

ภาพตรึงหน้าหวนนกวงเดี่ยวพราหม์วเดี่ยวชัดเจน ชื่อเซียนเปิดสกลินี่ ‘ดวงตาแห่งหมอก’ ทำให้เขาสามารถรักษาทัศนวิสัย 50 เมตรไว้ได้ท่ามกลางหมอกหนาที่มองไม่เห็นทิศทางนี้ แต่ไปหลิวโจมตีเขาอย่างรุนแรงทำให้เลือดและโคลนเข้าตาจนเจ็บ เวลามองดูผู้คนจะเห็นเงาดำล้อมรอบ ในหูก็มีเสียงวิ้งๆ ดังรบกวน

ทั้งเลือดและเหงื่อหยดจากปลายจมูกของหวนนกวง สายตาพราหม์วของเขาจับจ้องอยู่ที่มือของไปหลิว

เมื่อไปหลิวเปิดเส้นเรื่องแบบ ‘True End’ ภารกิจหลักของทุกคนก็จะ

เปลี่ยนไป ถ้าได้เอกสารมาสักฉบับ ก็มีโอกาสสูงที่จะได้เอกสารฉบับอื่นมาด้วย
เขาอยากชนะ อยากผ่านด่าน จึงมีแค่สองทางเลือกเท่านั้น...

...หนึ่งคือฆ่าพวกไปหลิ่วทั้งหมด

...สองคือแย่งเอกสารมาจากไปหลิ่ว

ไม่ว่าจะเลือกทางไหน เขาก็ถอยไม่ได้แล้วในตอนนี้อย่างหลังเขาไม่มีทาง
ให้ถอยอีก

หยวนกวงหลับตาพางสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ มือสั่นเล็กน้อยขณะเลื่อน
ไบเม็คคัตเตอร์ขึ้นจนสุด ก่อนลืมนตาแล้วพุ่งเข้าไปหาไปหลิ่วอย่างดู้อ้าย!

ชื่อเขียนกั๊ดพันฟุงตาม เธอเหวี่ยงคาลิเปอร์ไปข้างหลังเพื่อโจมตีไปหลิ่ว
จากทางด้านหลังพร้อมกั๊ดหยวนกวงที่โจมตีจากข้างหน้า

พวกเขาขมกั๊ดคัตเตอร์และคาลิเปอร์ขึ้นพร้อมกัน จากนั้นก็แหงและ
หุบใส่ไปหลิ่วที่ยืนไม่รู้เรื่องอยู่ตรงกลาง

ไปหลิ่วเอียงศีรษะหลบแล้วเหยหน้าขึ้นเล็กน้อย ไบหน้าของเขาแตงแต้ม
ด้วยรอยยิ้มบาง ๆ “ผมซั๊กสงสัยแล้ว ว่าทำไมพวกคุณถึงรวบรวมความกล้า
มาฆ่าผม”

มีดคัตเตอร์กับคาลิเปอร์เหี่ยวคอกของไปหลิ่ว กระแสลมที่เกิดขึ้นทำให้
ผมของเขาบลิ้ว เส้นผมปอยหนึ่งร่วงลงบนไหล่

สายตาของไปหลิ่วหยุดอยู่ที่มีดคัตเตอร์กับคาลิเปอร์ซึ่งห่างจากคอกตน
ไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตรและกำลังสั่นเบา ๆ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ตอน
ฆ่าคน มือที่ถืออาวุธอย่าสั่นจะดีที่สุด

“ถ้าอยากดูการสาธิตละก็...” ไปหลิ่วยกเส้ น้ำเสียงยังเจือแวลลือเล่น
แต่มือกลับขยับอย่างรวดเร็วและรุนแรง “...อาวุธที่ฆ่าคนนะ ควรใช้แบบนี้”

ไปหลิ่วคว้ข้อมือของหยวนกวงแล้วลากอีกฝายเข้ามาในขอบเขตทัศนวิสัย
50 เซนติเมตรของตน ก่อนสะบัดเส้พันสองแขนของหยวนกวงไว้แล้วกระซากล
อย่างไม่ลั้งเล

รู่ฆ่าตาของหยวนกวงหดลงทันที เสียงกระดุกลันดังขึ้น สองแขน
ของเขาหลุดออกจากลำตัว เลือดสาดกระจาย เขาค้รามลัน ๆ ในลำคอกสองครั้ง
เจ็บจนร้องไม่ออก

“ข้อที่สอง ควรปลดอาวุธก่อนด้วยการดึงแขนของอีกฝ่ายออก” ไปหลิวเงยหน้าขารชีวิตที่เต็มไปดว้ยเลือด

ชื่อเขียนเหวียงคาลิเปอร้ไปด้นข้างอย่างแรงเพื่อเปิดใบมีดยวออกมวไปหลิวเอนตัวหลบจนใบมีดเฉียดผ่นขนตวของเขว ชื่อเขียนยังไม่ยอมหยุดเธอจ้องไปหลิวอย่างเอวเป็นเอวตวพลางยกคาลิเปอร้ในมือขึ้นแล้วสะบัดลงเพื่อเปิดใบมีดทงด้นข้วย และแหวงมันลงบนไหล่ของไปหลิว

ไปหลิวโยกหลบ ขณะเดียวกันก็ดึงล้ที่พันอยู่บนสองแขนของหยวนกวงกลับมว

ชื่อเขียนเหลือบมองหยวนกวงทงทงตว ในสถานการณ้ฉุกเฉินแบบนี้เธอเพียงยกเท้าถึอีกฝ่ายให้เข้าไปในกลุ่มหมอกเพื่อเว้นระยะจวกไปหลิว ส่วนตัวเธอก็กััดฟันสู้กับไปหลิวต่อ

หยวนกวงที่เป็นผู้อัญเชิญยอมไม่ใช่ผู้เล่นที่ถนัดการต่อสู้ระยะประชิดคนง้คนนั้นจะทำอะไรผู้เล่นที่เชี่ยวชาญทั้งการต่อสู้ระยะไกลและระยะประชิดได้ล้!

คาลิเปอร้ที่มีรูปร่างเป็นเอกลักษณ์ พออยู่ในมือของชื่อเขียนกลับยึดหยุ่นราวกับมีดทหารอเนกประสงค์ มันเปลี่ยนรูปร่างไม่หยุด เดียวก็สะบัดใบมีดยวคมกริบออกจวกมุนั้นมุนั้นคอยแหวงใส่หัวไหล่ของไปหลิว ควควบคุมไม่ให้ไปหลิวขยับแขน ทำให้เขวไม่สามารถยกล้

“เรียนรู้ได้ไม่เลว” ไปหลิวขยับไหล่หลบข้วยหลบขวว บนใบหน้าของเขวปรากฏรอยเฉียวจวกใบมีดหลายรอย เลือดไหลซึมออกมว เขวมองชื่อเขียนที่เอวแต่พุ่งเข้ามาสู้ระยะประชิดกััดตัวเองไม่ปล่อยก่อนคล้ย้มบวงๆ “ล้เป็นอาวุธที่ใช่ต่อสู้ระยะไกล การต่อสู้ระยะประชิดเพื่อจวกััดการเคลื่อนไหวของแขนผมเป็นแนวทงการควบคุมที่ดีมวก”

ชื่อเขียนขดัจ้งหวะไปหลิวด้วยน้ำเสียงเย็นชว “ในเมื่อเป็นคู่แข่งกันก็ไม่ต้องทำใจดีมาสอนฉันทรอก ปรธานไป”

เธอพุดพลางบิตคาลิเปอร้ในมือไปอีกด้น มันเปลี่ยนรูปร่างเร็วมวกจนเห็นเพียงแค่เงวทติตตว กลายเป็นที่เปิดขวดซึ่งมีลักษณะคล้ายลูกบอลหนวมชื่อเขียนกำด้ามคาลิเปอร้ไว้ในมือ จ้องกระตุกสะบักของไปหลิวด้วยสยตวตุดัน

จากทางด้านหลังแล้วแหงอาวุธทันที

“ยังไม่ถึงวินาทีสุดท้าย ใครจะแพ้ใครจะชนะก็ยังไม่แน่หรอก!”

ไปหิ้วโน้มน้าวไปข้างหน้าเพื่อหลบคาลิเปอร์ที่แหงมาจากด้านหลัง ดูเหมือนชื่อเขียนจะคาดการณ์ไว้แล้วว่าเราต้องหลบ จึงยกเข่าขวาชิ้นตะหน้าไปหิ้ว โดยไม่ลังเลขณะที่เขาก้มลง ไปหิ้วหลบไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว จนเข้าของชื่อเขียนเฉียดผ่านกบหูกของเขา ระหว่างที่เธอถอยกลับ ไปหิ้วพลันลั้งเกดเห็นข้อบกพร่องของเธอ

ไปหิ้วรีบสะบัดแล้ไปพันรอบข้อเท้าของชื่อเขียนเพื่อรั้งเท้าเธอขึ้นจากพื้น ชื่อเขียนถูกไปหิ้วดึงเท้าขึ้นข้างหนึ่ง ส่วนเท้าอีกข้างยืนอยู่บนพื้น สองขาทำมุม 90 องศา กล้ามเนื้อส่วนท้องหดเกร็ง เอนไปด้านหลัง เธอรั้งแล้ของไปหิ้วไว้ ขณะเดียวกันก็เบี่ยงตัวพลงกำมือแน่นที่ระดับอก ก่อนจ้องไปหิ้วอย่างดูร้าย

ชื่อเขียนมองใบหน้าที่มีแผลเลือดออกของไปหิ้วโดยไม่ละสายตา ทรวงอกของเธอขยับขึ้นลงอย่างแรง เหงื่อเย็นๆ หยดลงมาตามสันกราม

ใบหน้าของไปหิ้วซ่อนอยู่ในหมอก สายตาไม่ได้จ้องมาทางเธอ เพราะเธอยืนอยู่นอกรัศมี 50 เซนติเมตร

คนคนนี้เป็นนักกลยุทธ์ ความสามารถในการต่อสู้ระยะประชิดก็แข็งแกร่ง ในสถานการณ์ที่การรับรู้จำกัด ก็ยังสู้กับผู้โจมตีหลักที่มีสเกลโจมตีระยะประชิดอย่างเธอได้อย่างเหนือชั้นกว่าชั้นหนึ่ง

คนคนนี้เป็นปีศาจอะไรเนี่ย! เขาเป็นมือใหม่ไม่ใช่เหรอ!

เมื่อไปหิ้วทำท่าจะใช้แล้โยนชื่อเขียนออกไป ชื่อเขียนก็กัดฟัน กระโดดขาเดียวไปตามแรงดึงจากแล้ของไปหิ้ว พอเข้าไปอยู่ในขอบเขต 50 เซนติเมตรของไปหิ้ว สายตาของเธอคมกริบโดยพลัน ชื่อเขียนหมุนตัวแล้วค้อมเอวยกเท้าขึ้น ก่อนใช้เท้าข้างหนึ่งของตัวเองพันเก็บแล้ของไปหิ้วด้วยท่าทางที่พร้อมยอมตายไปด้วยกัน จากนั้นก็ทิ้งตัวลงกับพื้น ให้ตัวเองถูกลากไปทั้งอย่างนั้น

ทันทีที่ไปหิ้วเห็นว่าอีกฝ่ายใช้เท้าพันเก็บแล้แล้วนั่งทับไว้จนไม่อาจใช้งาน เขาจึงดึงแล้กลับมาก่อน

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหิ้วเก็บอาวุธสเกล (แล้กระดุกปลา)]

ขณะที่เส้นข้อเท้าคลายออก ซือเซียนที่นั่งคุกเข่าข้างเดียวอยู่บนพื้น ขาเต็มไปด้วยบาดแผลจากเด็ยกระดูกแหลม พลันเผยประกายที่ซ่อนอยู่ในดวงตา เธอพุ่งตัวไปข้างหน้าเพื่อตัดแขนไปหิ้วโดยไม่ลังเล

...ด้วยระยะที่ใกล้กันขนาดนี้ ช่องโหว่ชัดเจนขนาดนี้ ต้องเป็นตอนนั้นแล้วละ!!

เธอแหงนปลายคาลิเปอร์แหลมคมลงบนไหล่ของไป่หิ้ววจนเกิดเสียงฉีกขาด คาลิเปอร์ฉีกกระชากเนื้อจนเสียงกระดูกลั่น เลือดปลิ้นทะลักลงอาบร่างของไป่หิ้ว ซือเซียนบิดคาลิเปอร์ในมือด้วยท่าทางดูต้น เธอยืนอยู่หน้าไป่หิ้วด้วยใบหน้าเผยรอยยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นกลับแข็งค้างทั้งที่เพิ่งปรากฏได้ไม่นาน

ปีนกระบอกหนึ่งกดลงบนหน้าท้องของเธอ

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไป่หิ้วโหดเข้าสู่หน้าต่างระบบของ (นักล่ากุหลาบร่วงโรย) และใช้อาวุธสกิลของอีกฝ่าย]

ไป่หิ้วหลุบตา “คุณเข้ามาใกล้ผมขนาดนี้ ทำให้ผมเห็นข้อบกพร่องของคุณอย่างชัดเจน”

คนคนหนึ่งใจเปิดช่องโหว่เพื่อล่อให้เธอเข้าไปติดกับ! เลี้ยงไม่ให้เธอใช้สกิลหมอกปิดบังตำแหน่งของตัวเอง จากนั้นก็เปลี่ยนอาวุธ...

“ปัง...!!”

ซือเซียนยังคิดไม่ทันจบ รูม่านตาของเธอพลันขยายกว้าง มือที่จับคาลิเปอร์ซึ่งปักคาอยู่บนไหล่ของไป่หิ้วค่อยๆ ตกลง แล้วเธอก็ล้มลงบนพื้น

แววตาของเธอเลื่อนลอย มีเลือดไหลออกจากทั้งจมูกและปาก เธอสลักไม่หยุด กองเลือดบนพื้นใต้ร่างขยายออกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะซึมหายลงไปในดิน

[คำเตือนจากระบบ : ค่าพลังชีวิตของผู้เล่นซือเซียนกำลังลดลงอย่างรวดเร็ว! 89...73...69...57...48...]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ยกเลิกสกิลของผู้เล่นซือเซียน]

หมอกหนาที่ปกคลุมเมืองค่อยๆ สลาย ฟ้าพลันสว่าง แสงจางๆ จากท้องฟ้าส่องทะลุชั้นเมฆลงมายังพื้นดิน

หยวนกวงที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นเยหน้า เขาเห็นไป่หิ้วสะบัดมือท่ามกลาง

แสงที่สาดส่องลงมา แล้วป็นในมือเขาก็เปลี่ยนเป็นแล้กระดุกขาวเปื้อนเลือด จากนั้นไปหลิวก็เดินลากแล้มาทางตนอย่างไม่ช้าไม่เร็ว ด้านหลังเป็นชื่อเขียนที่นอนอยู่บนพื้นในสภาพแหวะตาว่างเปล่า

แล้กระดุกเปื้อนเลือดเข้ามาใกล้หยวนกวง ลากบนพื้นเป็นทางยาว ส่งเสียงครีตราวกับเสียงล้อของงูทางกระดิ่งที่แสนอันตราย

สายตาของหยวนกวงจับจ้องอยู่ตรงจุดเดียว

‘สกลินันมันอันตรายมาก ถ้าใช้คุณอาจถูกร่างอัญเชิญของผมฆ่าตายก็ได้ ผมไม่มีทางใช้มันง่าย ๆ แน่’

‘ฉันยอมเสี่ยงถูกเธอฆ่าเพื่อยืนอยู่บนสนามแข่งกับเธอ’

หยวนกวงที่ไร้แขนทั้งสองข้างปล้นเงยหน้า สายตาของเขาค่อย ๆ เลื่อนไปยังใบหน้าของไปหลิวที่เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า

ไปหลิวลอบตามองเขาจากด้านบน รวากับเทพเจ้าที่มอบทางรอดสุดท้ายให้มนุษย์ด้วยสีหน้าราบเรียบ “ถ้าออกจากเกมตอนนี้ละก็ คุณกับเธออาจรอด”

“เธอกับผม และคนในกิลด์สุสานรัสเซียทั้งหมดจะต้องรอดและใช้ชีวิตต่อไป” หยวนกวงจ้องหน้าไปหลิว ก่อนพูดซ้ำ ๆ “แต่ไม่ใช่เพราะผมยอมแพ้”

เขาร้องไห้โดยไม่รู้ตัว “ผมเคยยอมแพ้หลายครั้งเพื่อหลีกเลี่ยงจากความทรมาน ทุกครั้งที่ผมยอมแพ้จะต้องมีคนตาย และผมก็พบว่าความทรมานไม่ได้ลดลงเลย ไม่ว่าจะคนเป็นหรือคนตายล้วนต้องแบกรับความทรมานมากขึ้น เพราะผมยอมแพ้

“ผมเป็นคนขี้ลาดน่ารังเกียจที่ทำให้ทุกคนต้องทนทรมานมาโดยตลอด

“ผมยอมแพ้มาพอแล้ว ไม่ว่าจะยอมแพ้ให้กับตัวเองหรือยอมแพ้คนอื่น

“ครั้งนี้ผมไม่มีทาง ไม่มีทางยอมแพ้โดยเด็ดขาด!!”

หยวนกวงตะโกนสุดเสียงด้วยใบหน้าแดงก่ำ เขาตะโกนจนเส้นเลือดที่คอเต้นตุบ ๆ “การแข่งขันครั้งนี้ ผมต้องอยู่เพื่อชนะในตอนสุดท้าย และต้องพาพวกเขาทั้งหมดกลับมาให้ได้!”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหยวนกวงสวมใส่สถานะ <<สารานุกรมปีศาจ : นักวาดภาพผู้เจ็บแค้นตัวเอง>> และใช้สกลินันตัว (ภาพเหมือนอันชั่วร้ายของตัวเอง)]

[สกีกลนี้ใช้ได้กับผู้เล่นที่อยู่ในเกมเดียวกันกับผู้อัญเชิญเท่านั้น สามารถเลือกอัญเชิญสิ่งที่เลวร้ายที่สุดของแต่ละโหนดในทุกละโศกออกมา และแปลงเป็นตัวเองในภาคที่ชั่วร้ายได้ ร่างอัญเชิญแต่ละตนจะเฉลี่ยค่าพลังชีวิตจากผู้อัญเชิญตามอัตราส่วน $1/n$ เมื่อร่างอัญเชิญทั้งหมดตาย ค่าพลังชีวิตของผู้อัญเชิญจะกลายเป็นศูนย์และตายไปพร้อมกับร่างอัญเชิญ]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหยวนกวงต้องการใช้สกีกลนี้กับสมาชิกทีมคู่แข่งทุกคนที่อยู่บนสนามแข่งขันหรือไม่]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ยินยัน]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ...ร่างอัญเชิญกำลังเดินทางมาจากเส้นโลกอื่นด้วยความเร็วสูงสุด ค่าพลังชีวิตของผู้อัญเชิญ (ผู้เล่นหยวนกวง) ในตอนนี้คือ 51 หน่วย ด้วยเหตุนี้จึงเฉลี่ยให้ร่างอัญเชิญได้ตนละ 10.2 หน่วย...]

[ระหว่างใช้ร่างอัญเชิญ ผู้อัญเชิญ (ผู้เล่นหยวนกวง) จะสูญเสียความคล่องตัว ขอให้ผู้เล่นหยวนกวงซ่อนตัวให้ดี ร่างอัญเชิญในครั้งนี้นัชั่วร้ายมากจะไม่ทำตามคำสั่งของผู้อัญเชิญ และไม่มีจิตสำนึกในการปกป้องผู้อัญเชิญ พวกมันจะฆ่าทุกคนที่อยากฆ่าตามความต้องการของตัวเอง รวมถึงตัวผู้อัญเชิญด้วย! ไม่อาจรับรองได้ว่าผู้อัญเชิญจะชนะ! ขอให้ผู้อัญเชิญใช้สกีกลนี้ด้วยความระมัดระวัง!]

[กำลังไหลตราร่างอัญเชิญเข้าสู่ต้นเจี้ยน...โปรตระวัง! ร่างอัญเชิญมีความสามารถเกินกว่าขอบเขตที่ต้นเจี้ยนจะรับไหว! ต้นเจี้ยนเสี่ยงที่จะพังทลายไปรดซ่อมแซมระบบให้ทันเวลา...]

[ไหลตราร่างอัญเชิญเสร็จสมบูรณ์]

พอหมอกค่อยๆ สลาย ก็มีเงาร่างสี่ร่างเดินออกจากหมอก เสียงเอะอะแ่งด้วยความเกียจคร้านดังแว่วมาจากในกลุ่มหมอก “ลูกพี่ ทำไมจู่ๆ พวกเราก็เข้ามาในต้นเจี้ยนล่ะ”

เสียงนั้นฟังคล้ายเสียงของมู่ซื่อเจิงมาก แต่หุ่มลึกลงกว่าเสียงของมู่ซื่อเจิง คนปัจจุบันที่กำลังจะบรรลุนิติภาวะ เหมือนอายุสักสามสิบกว่าปี

อีกเสียงตอบเขาไม่ช้าไม่เร็ว “แดเนี่ยลอาจแกล้งพวกเรา”

“ประธานกิลด์” นี่เป็นเสียงของมู่เคอที่ใจเย็นกว่าเดิม “คุณตามใจแดเนี่ยล

มากเกินไปแล้ว”

เสียงนั้นตอบอีก “เรามีประโยชน์ เด็กที่มีประโยชน์จะได้เพลิดเพลินกับสิทธิพิเศษที่ฉันมอบให้ เหมือนหลิวเจียอี”

มีเสียงหญิงสาวร้องแหวอย่างรังเกียจ “อย่าทำตัวเป็นพ่อขุนหัวของฉัน ฉันจะขอบคุณมาก ฉันขยะแขยง”

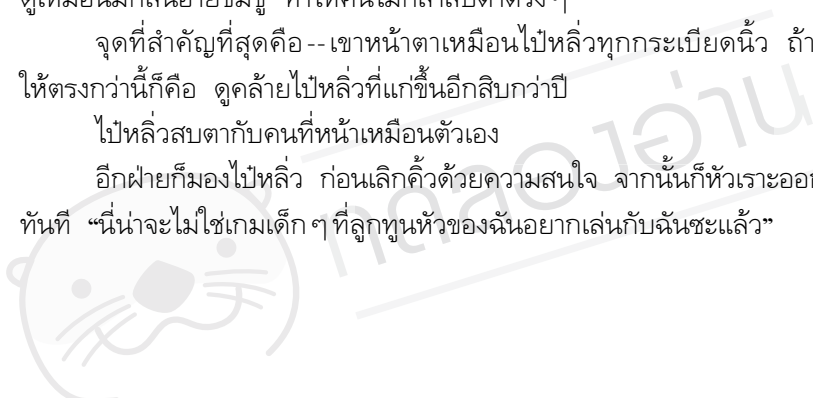
ลมพัดหมอกจาง

คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดเป็นชายหนุ่มที่ดูไม่ออกกว่าอายุเท่าไร เขามัดหางม้าที่ยาวถึงเอว สวมเสื้อเชิ้ตสีขาว รองเท้าบูตยาวถึงเข่าสีดำ สองมือสวมถุงมือหนังสีดำ ถือแส้สีดำ ดวงตาสีดำสนิทไร้คลื่นอารมณ์ มีรอยตีนกาที่หางตาดูเหมือนมีกลิ่นอายข่มขู่ ทำให้คนไม่กล้าสบตาตรงๆ

จุดที่สำคัญที่สุดคือ--เขาหน้าตาเหมือนไปหลิวทุกกระเบียดนิ้ว ถ้าพูดให้ตรงกว่านี้ก็คือ ดูคล้ายไปหลิวที่แก่ขึ้นอีกสิบกว่าปี

ไปหลิวสบตากับคนที่หน้าเหมือนตัวเอง

อีกฝ่ายก็มองไปหลิว ก่อนเลิกคิ้วด้วยความสนใจ จากนั้นก็หัวเราะออกมาทันที “นี่น่าจะไม่ใช่เกมเด็ก ๆ ที่ลูกขุนหัวของฉันอยากเล่นกับฉันซะแล้ว”



บทที่

398

พิชิตน้ำตึก ๑๙

ไปล้วงกวาดตามองรอบๆ สายตาของเขาเลื่อนจากสภาพแวดล้อมโดยรอบ ไปยังหยวนกวงที่ลี้มอยู่ด้านหลังตัวเองกับชื่อเขียนที่นอนอยู่ด้านหลังไปหลิว ก่อนมาหยุดอยู่ที่ไปหลิวอีกครั้ง รอยยิ้มบนใบหน้าทวีความล้าลึก “ดูจากสภาพแวดล้อม นายกำลังเล่นดันเจี้ยน <<พิชิตน้ำตึก>> ส่วนพวกเขาก็คือศัตรูของนายที่ใช้สกลัทธิอัญเชิญพวกเรามาขึ้นสินะ

“น่าสนใจจริงๆ” ไปลิวมองไปหลิวพลางคลี่ยิ้มสนุกสนาน ก่อนชายตามองเสื้อเชิ้ตตัวเก่าที่ถูกใส่จนนี้มนตัวของไปหลิว “เสื้อผ้าถูกๆ แบบนี้ นายน่าจะยังสะสมแต่้มรอบแรกไม่ครบ แข่งสักครั้งแรกเหอ

“อยากให้ฉันช่วยให้นายชนะไหม” ไปลิวเดินลากเส้สีดำเข้ามาหาไปหลิวพร้อมรอยยิ้ม หางเสียงยกสูง “พวกเรามาทำข้อแลกเปลี่ยนกันเป็นไง ฉันช่วยนายฆ่าผู้่อัญเชิญ ซึ่งก็คือศัตรูของนาย แลกกับ...”

ไปหลิวช่วยเขาเติมประโยคด้านหลังด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ให้ฉันขายวิญญาณให้นายใช่ไหม”

ไปลิวเลิกคิ้ว “ดูเหมือนเราจะคิดเหมือนกัน

“น่าเสียดาย ถ้าเป็นนายตอนเด็กที่การตระหนักรู้ในผลประโยชน์และอาณาเขตของตัวเองยังไม่แข็งแกร่งขนาดนี้ ก็ยังร่วมมือกับฉันได้” ไปลิวที่มีสีหน้าเจ้าเล่ห์ใช้มือขวากอดอกแล้วตั้งข้อศอกซ้ายขึ้นทำคางด้วยมือที่ห่อหุ้มด้วยถุงมือหนัง เขาแสรังถอนหายใจออกมาเบาๆ “แต่ตอนนี้ นายสร้างทีมกอบโกย

ผลประโยชน์เอง ไม่เชื่อคนง่ายขนาดนั้นแล้ว ดูท่าว่าเราคงร่วมมือกันไม่ได้”

ไปหลิวเห็นด้วยอย่างใจเย็น “น่าจะเป็นแบบนี้”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้...” ไปหลิวครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันไปมองหยวนกวง ที่อยู่ด้านหลัง จากนั้นก็คุกเข่าลงข้างกายหยวนกวง

ไปหลิวโน้มตัวไปกระซิบข้างหูหยวนกวง “เพื่อนร่วมทีมของนายใกล้ตายแล้ว นายอัญเชิญฉันมาเพราะอยากช่วยเธอ อยากฆ่าคู่แข่ง อยากชนะการแข่งขันนี้ใช่ไหม”

หยวนกวงพยักหน้าอย่างยากลำบาก

“ฉันทำให้ความปรารถนาของนายเป็นจริงได้ แลกกับ” ไปหลิวหลบตา ค่อยๆ วางเบงก์แต่มลงบนหน้าของหยวนกวง “ฉันจะให้นายหมั้นแต่ม แลกกับดวงวิญญาณของนาย”

หน้าอกของหยวนกวงขยับขึ้นลงอย่างรุนแรง หลังจากเขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก็หลับตาจนน้ำตารินไหล ก่อนพยักหน้าด้วยเรียวแรงทั้งหมดที่มี

“เงินการแลกเปลี่ยนครั้งนี้ก็สำเร็จ” ไปหลิวยี่ดตัว เขาใช้สองนิ้วคืบเบงก์ดวงวิญญาณที่มีรูปหยวนกวงปรากฏขึ้นช้าๆ พลางโบกไปมา ก่อนเหลือบมองไปหลิวด้วยแววตาแต่มรอยยิ้ม “ในเมื่อไม่มีทางร่วมมือกัน ฉันฉันก็ได้แต่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามนายแล้ว

“ยังไงฉันก็เล่นเกม...”

“เพื่อผลประโยชน์เป็นอันดับแรก”

ไปหลิวจัดการพับเก็บเบงก์ดวงวิญญาณไว้ในถุงมือ ขณะเดียวกันก็ออกคำสั่งเป็นลำดับ “เจียอี ช่วยรักษาเพื่อนร่วมทีมของผู้อัญเชิญที่บาดเจ็บก่อน หลังจากรักษาผู้อัญเชิญเสร็จ ก็ไปเอาเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินที่เขต B แล้วฆ่าคนที่หน้าเหมือนเธอซะ

“ผู้ซื้อเงินไปเขต A เอาตัว ‘ถังเออร์ตา’ ไปด้วย กวาดล้างสนามแข่งขัน ‘มู่เคอ’ ไปเขต D ภารกิจเหมือนกับของ ‘เจียอี’ ไปได้”

...นี่มันเหมือนกับแผนการก่อนหน้าของไปหลิวทุกอย่าง

อีกสามคนที่เหลือตอบรับว่าโอเคด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน แล้วแยกย้ายกันไป

ไปหลิวได้ยินเสียงผู้ใหญ่ว้าวระสวายๆ ดั่งขึ้นข้างหูตัวเอง แสงรำไรส่องให้เห็นเงาร่างข้างกายเขาขยับเล็กน้อยจนแทบสังเกตเห็น ชื่อเขียนที่นอนอยู่ด้านหลังพลันหายไป

ความเร็วขนาดนี้เร็วมากจนคนตั้งสติไม่ทัน

“ฉันจัดการคนที่ไม่เกี่ยวข้องไปหมดแล้ว นายจะต้องเล่นเกมเป็นเพื่อนลูกพี่นะ ลูกพี่น้อยจากโลกอื่น”

นี่เป็นเสียงของ ‘มุซุโอเค็ง’

ไปหลิวเห็นว่าในกลุ่มหมอกยังมีเงาร่างสูงใหญ่อีกร่างนั่งยองๆ อยู่บนเสาไฟและกำลังมองลงมาด้านล่าง น้ำหนักของเขาทำให้เสาไฟโอนเอน สองมือของเงาร่างนี้เป็นกรงเล็บลิงขนาดใหญ่ยาวเลยเข่า มีเลือดของใครสักคนหยดจากปลายกรงเล็บ

ดวงตาสีแดงเข้มซุกซนคู่หนึ่งเรืองแสงอยู่ในความมืด เขาหัวคอเลื้อยคนคนหนึ่งแกว่งไปมาโดยไม่แยแสต่อชีวิตและความตายของอีกฝ่าย พลังเสยะี่ยมกว้างให้ไปหลิวที่อยู่บนพื้น

“อย่าตายด้วยน้ำมือของลูกพี่ง่าย ๆ ละ ลูกพี่น้อย ฉันยังอยากกลับมาเล่นกับนายหลังทำภารกิจเสร็จ”

พอพูดจบ เขาก็กระโดดหายลับไปในพริบตา เงาร่างของคนอื่น ๆ ก็หายไปเช่นเดียวกัน

ไปหลิวที่ยังอยู่ค่อยๆ เดินเข้ามาหาไปหลิว

บริเวณใบหน้า ลำตัว ตลอดจนเส้นผมของไปหลิวถูกปกคลุมไปด้วยกลุ่มหมอกสีเทาขาวที่ไม่ยอมจางหาย ทำให้ไปหลิวเหมือนอยู่ในกรอบรูปที่ทำจากหมอก ดูเลือนรางไม่ชัดเจน ราวกับคนในภาพวาดซึ่งจิตรกรยังลงรายละเอียดไม่เสร็จ แต่กลับมีชีวิตและกำลังจะเดินออกมาจากกรอบรูป

เส้นรองเท้าของเขาระทบพื้นคอนกรีตที่ทั้งแข็งและเย็น เกิดเป็นเสียงสะท้อนดังก้องในตรอกที่มีตลิ่ง

ในที่สุดไปหลิวก็เดินออกมาพ้นกลุ่มหมอก และหยุดอยู่ห่างจากไปหลิวไม่ถึงหนึ่งเมตร เขายืนอมยิ้มอยู่ตรงข้ามไปหลิว แล้วเอ่ยถามด้วยความสนใจ “ไม่หนีเหรอ”

ไปหาลิวไม่หลบตา “สำหรับเราสองคน การวิ่งหนีคือการกระทำที่ไร้ประโยชน์ไม่ใช่เหรอ นายก็เดาได้อยู่แล้วว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่”

“ก็จริง” ไปลิวพยักหน้าเห็นด้วย “อย่างเช่นตอนนี้ นายคงกำลังคิดว่าทำไมผู้โจมตีหลักของนายอย่างถึงเออร์ตาถึงไม่มีการเคลื่อนไหวอะไรเลย ใช่หรือเปล่า”

รอยยิ้มของไปลิวยิ่งลึกล้ำ “เรื่องที่ฉันทำไม่สำเร็จอย่างการทำให้หัวหน้าถึงศัตรูตลอดกาลผู้ยิ่งใหญ่ยอมเข้าทีม คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่านายจะทำสำเร็จด้วยฉันละสงสัยจริง ๆ ว่าระหว่างพวกนายเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

ไปหาลิวพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ยอมเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับพวคนาย”

“ความเป็นศัตรูช่างรุนแรงจริง ๆ” รอยยิ้มบนใบหน้าไปลิวยิ่งฉายแวว ล้อเลียน “ในบรรดาไปลิวที่ฉันเคยเจอ นายเป็นคนที่ไม่เป็นมิตรกับฉันมากที่สุด

“ฉันอุตส่าห์ไว้ชีวิตหัวหน้าชูเพื่อนสนิทของหัวหน้าถึงเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเขา แถมยังฝากวิดีโอเทปไปกับหัวหน้าชูเพื่อสอนเทคนิคрманคนระดับมืออาชีพ ถือว่าเป็นของขวัญจากฉัน” ไปลิวเหลือบมองไปหาลิวหลงถอนหายใจ “แต่หัวหน้าถึงกลับไม่ชอบของขวัญจากฉัน น่าเสียดายจริง ๆ”

สายตาของไปลิววูบไหวเล็กน้อย “ถ้านายไม่ยัดวิดีโอเทปม้วนนั้นไว้ในห้องของชูย้ง เขาอาจชอบของขวัญชิ้นนั้นก็ได้”

“งั้นเหรอ” ไปลิวย่นถามอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนยกยิ้มที่มุมปาก “งั้นหวังว่าหัวหน้าถึงจะชอบของขวัญที่ฉันมอบให้เขาในครั้งนี้นะ”

ในม่านหมอก

ถึงเออร์ตารู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าพื้นดินใต้เท้าตัวเองเริ่มยุบตัว จากนั้นบาร์เรียที่ลักษณะเหมือนกระจกก็ปรากฏขึ้นรอบกาย ก่อนจะเริ่มขยับอย่างรวดเร็ว เขารีบพุ่งตัวไปหาไปลิวทันที แต่บาร์เรี่ยนี้กลับขวางเขาไว้ ถึงเออร์ตาตะลึงงันเขาลองยิงบาร์เรี่ยนี้อีกครั้ง แต่กระสุนกลับทะลุมันไปอย่างไร้จุดหมาย

สีหน้าของถึงเออร์ตาพลันแปรเปลี่ยน เขารู้จักไอเท็มนี้ มันคือสเปซมายากล! ไอเท็มที่ใช้จำกัดการเข้าออกพื้นที่ของคน!

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไป्लीวี่ใช้ไอเท็ม (สเปซมายากล) กับ (นักล่าภูทาบ) และ (นักล่าภูทาบ)]

[ข้อจำกัดของ (สเปซมายากล) : มีเพียงคนเดียวที่จะรอดชีวิตออกจากสเปซมายากล]

หมอกหนาภายในสเปซมายากลค่อยๆ จาง ถึงเออร์ตามองร่างของใครบางคนที่นั่งนอนอยู่บนพื้นตรงหน้าอย่างระมัดระวัง เขาแนบแผ่นหลังกับผนังของสเปซมายากลแล้วเดินไปที่ละก้าวๆ สองมือยกป็นขึ้นเล็งไปที่หน้าอกของอีกฝ่าย

พอถึงเออร์ต่ำเห็นเค้าโครงของคนในหมอก รูปร่างตาของเขาก็หดลงทันที

เขาเห็นตัวเองในสภาพที่ทรุดโทรม ทั้งแก่และดุดัน สองมือถูกใส่กุญแจมือไพล่หลัง กำลังดิ้นรนอย่างบ้าคลั่งอยู่บนพื้น มีวิถีโอเทปม้วนหนึ่งยึดอยู่ในปาก บังคับให้อ้ากว้างจนมุมปากฉีก แต่ต่อให้ฟันโยกเลือดไหลอีกฝ่ายก็ไม่กล้ากัด

ถึงเออร์ต่ำทำท่าจะเข้าไปยิงเพื่อปลดกุญแจมือโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง แต่คนที่ถูกใส่กุญแจมือกลับดิ้นรนอย่างรุนแรง ทำให้เขาหยุดชะงัก

ฝ่ายนั้นพูดทีละคำอย่างยากลำบาก “กุญแจมือของ...ซู...ยัง ออย่าง!!”

ถึงเออร์ต่ำสะดุ้ง เขาหันไปมองกุญแจมือคู่นั้น จึงเห็นว่ามีลวดลายดอกภูทาบ หนวดปลาหมึก และปืน เกาะเกี่ยวกันอยู่ตรงมุมหนึ่งของกุญแจมือ...นี่เป็นอาวุธสกลของซูยัง ทำไม่ถึงมาอยู่ที่นี้!

ถึงเออร์ต่ำดึงวิถีโอเทปที่ยึดอยู่ในปากอีกฝ่ายออกแล้วถามทันที “นายมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง ซูยังในเส้นโลกที่นายอยู่ยังไม่ตายเหรอ ทำไมอาวุธสกลของเขา ยังอยู่!”

ทุกเส้นโลกที่เขาเคยผ่าน ซูยังล้วนตายหมด ทำไมถึงยังมีเส้นโลกที่ซูยังกับอาวุธสกลของเขาอยู่ได้ล่ะ!

คนคนนั้นไอสองครั้ง แล้วมองถึงเออร์ต่ำด้วยสายตาที่ทั้งเศร้าทั้งเย็นชา “ซูยังตายแล้ว”

ถึงเออร์ต่ำขมวดคิ้ว “งั้นกุญแจมือคู่นี้...”

“ซูยังขायวิญญานให้ไปลิว” คนคนนั้นใช้มือข้างหนึ่งหักกระดูกนิ้วมืออีกข้างอย่างแรง จากนั้นก็ดึงนิ้วมือที่ผิตรูบออกจากกัญแจมือ ยอมทำแบบนี้แต่ไม่ยอมทำลายกัญแจมือของซูยัง “ไปลิวเข้าหน้าต่างระบบซูยังแล้วใช้สกลันกับฉัน”

ถึงเออร์ตำมีสีหน้าตกใจอย่างปิดไม่มิด “ซูยังขायวิญญานให้ไปลิว!”

คนคนนั้นพึงกำแพงพลางหลบหายใจ ก่อนหัวเราะเยาะเบาๆ “มีอะไรต้องตกใจขนาดนั้น

“ดวงวิญญานของคนในสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายกว่าเครื่องอยู่ในมือของไปลิว”

“คนกว่าเครื่อง...” สีหน้าของถึงเออร์ตำหมองหม่น “ฉันรู้จักเจ้าหน้าที่ของฉันดี พวกเขาไม่มีทางทำแบบนี้!”

สายตาที่ถึงเออร์ตำใช้มองคนคนนั้นเปลี่ยนเป็นดูไม่ค่อยเป็นมิตร เขาลุกขึ้นยกปืนเล็ง ‘ถึงเออร์ตำ’ ที่อยู่ในสภาพน่าอดสูด้วยใบหน้าเคร่งเครียด “นอกจากนี้ฉันก็กระโดดออกจากเส้นโลกนั้นนานแล้ว ตามหลักจะต้องไม่มีฉันอยู่ในเส้นโลกนั้นอีก แล้วทำไมถึงยังมีนายซึ่งก็คือตัวฉันที่มาจากเส้นโลกนั้นอยู่”

‘ถึงเออร์ตำ’ ที่นั่งอยู่บนพื้นเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำเงินมองถึงเออร์ตำที่เล็งปืนมายังตนด้วยสายตาสีกล้า บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเยาะ “ยังจำความปรารถนาที่นายขอจากเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายได้ไหม

“ขอให้อ่อนอดีตได้อย่างต่อเนื่องเพื่อเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและหยุดทุกคนไม่ให้เข้าเกม นายจำได้แค่นี้หรือ

“นายลืมราคาที่นายต้องจ่ายให้กับความปรารถนาที่แท้จริงของตัวเองไปแล้วหรือ”

‘ถึงเออร์ตำ’ ที่เลือดเลอะเต็มหน้าใช้มือเท้ากำแพงเพื่อพยุงตัวลุกขึ้นแล้วจ้องถึงเออร์ตำที่อยู่ตรงข้ามอย่างเอาเป็นเอาตาย “นายจะกลายเป็นปีศาจที่กระโดดข้ามเส้นเวลาไม่หยุด

“นายเป็นแค่ความทรงจำช่วงหนึ่ง เป็นแค่จิตสำนึกช่วงหนึ่ง พวกเราในทุกเส้นโลกต่างหากที่เป็นคนจริง ๆ นายเป็นเพียงปีศาจที่บุกรุกจิตสำนึก

ของเราในช่วงเวลานั้น เป็นแค่พวกนอกรีตอันตรายนี่แฝงอยู่ในตัวพวกเรา

“นายไม่ใช่คน แต่เป็นพวกนอกรีตอันตรายนี่รหัส 002 ‘นักล่าเวลา’”

เขาหัวเราะด้วยเสียงแหบพร่า “พวกเราสี่เป็นคน เมื่อนายหลบหนีจากเส้นโลกที่ไม่อาจเอาชนะไปได้ แล้วตัดสินใจว่าจะกระโดดไปยังเส้นโลกถัดไป จิตสำนึกดั้งเดิมของพวกเราอ่อนค่อยๆ ฟุ้ง

“โลกไม่มีทางหยุดหมุนตามการหลบหนีของนาย เวลายังคงดำเนินต่อไป ไปลี้วจะยังคงควบคุมทุกอย่าง บรรดาถังแอร์ต่ำที่ถูกนายทอดทิ้งอย่าง พวกเราก็ยังคงหลอกตัวเองกับคนอื่น และต่อสู้อยู่ในเส้นโลกที่พังทลายเหล่านั้น จนกระทั่ง 80 เปอร์เซ็นต์ของคนบนโลกกลับขวัญผวาหนีให้ไปลี้ว โลกทั้งใบจึงกลายเป็นเส้นโลกเกมที่สาวกแห่งความชั่วร้ายของไปลี้วสามารถเล่นได้ตามใจ”

เขาเหลือบมองถังแอร์ต่ำด้วยดวงตาสีน้ำเงินเข้มดูจุ่มหาสมุทรไร้ซึ่งแสงใดๆ จากนั้นก็หัวเราะอย่างขมขื่น “นายเป็นแค่จุดเซฟที่ศาลดาพยากรณ์กับเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายออกแบบไว้อย่างดี

“ส่วนนั้นก็เป็นแค่พื้นที่เก็บข้อมูลของจุดเซฟอย่างนายเท่านั้น”

ถังแอร์ต่ำถอยหลังไปสองก้าว แวตตาลิ้นไหว พุดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง นานมากกว่าเขาจะสายหน้าอย่างมั่นใจ “...ต่อให้เป็นแบบนั้น ฉันก็ไม่คิดว่าบรรดาเจ้าหน้าที่ของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายนี่จะตั้งใจขยิวัญญาณ์ให้ไปลี้ว”

“แน่นอนว่าไม่ได้ตั้งใจ” ถังแอร์ต่ำ ที่อยู่ตรงหน้าหัวเราะเยาะ เขาเอนหลังพิงกำแพงแล้วล้วงนูหรือออกจากกระเป๋า จากนั้นก็เบือนหน้าไปทางอื่น ก่อนยื่นมือข้างที่ยังมีกุญแจมือห้อยอยู่มาหาถังแอร์ต่ำ แล้วกระดิกนิ้ว “มีไฟแช็กไหม”

ถังแอร์ต่ำบอก “ไม่มี”

“เหอะ” ถังแอร์ต่ำ คนนั้นคาบนูหรือ มือข้างที่กระดุกนิ้วหักห้อยอยู่ข้างลำตัวอย่างไรเร็วแรง ส่วนมืออีกข้างก็ชักปืนออกมาเล็งยิงไปที่พื้นแบบส่งๆ จากนั้นก็เอาปลายนูหรือมาแนบบนลำกล้องปืนที่ยังร้อน

ปลายนูหรือถูกความร้อนจากลำกล้องเผาจนไหม้ เขาหรีตาสูดควันเข้าไป

แรงๆ ก่อนสลักสองครั้งแล้วพูดต่อ “แน่นอนว่าไม่ได้ตั้งใจ

“หลังนายจากไป สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายก็เปิดศึกกับพวกไปลิ่ว และตอนนั้นเองที่พวกไปลิ่วเจตตันเจียน <<พิชิตห้าศึก>> ในเกมพูล”

ถึงเออร์ตาเซจก จากนั้นก็ตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง จึงเงยหน้ามอง อีกฝ่าย “คงไม่ใช่...”

“ใช่” คนคนนั้นหันมามองถึงเออร์ตา ไบหน้าแต่้มด้วยรอยยิ้มเยาะ “คนบ้าที่เกิดมาเพื่อเงินอย่างไปลิ่วนะ พอออกมาก็เข้าควบคุมห้าศึกและโหลด มั่นเข้าสู่โลกจริง แถมยังโฆษณาไปทั่ว ระบุในสัญญาเพิ่มเติมว่าหากทรัพย์สิน ของผู้กู้ไม่พอชำระเงินกู้ค่าห้อง ผู้ให้กู้มีสิทธิ์ริบทรัพย์สินที่เคลื่อนย้ายได้และ เคลื่อนย้ายไม่ได้ทั้งหมดของผู้กู้ รวมถึงทรัพย์สินพิเศษบางรายการ ผู้ให้กู้มีสิทธิ์ ในการตีราคาทรัพย์สินพิเศษนี้แต่เพียงผู้เดียว

“ถ้าอยู่ในสถานการณ์ปกติ สัญญาฉบับนี้คงไม่มีผลแน่ๆ และคงไม่มีใคร ยอมเซ็น แต่พอดันเจียน <<พิชิตห้าศึก>> ถูกโหลดเข้าสู่โลกจริง คนธรรมดา มากมายที่ไม่รู้ว่าไปลิ่วคอยควบคุมอยู่เบื้องหลังต่างก็ยอมเซ็นสัญญา”

“ถึงเออร์ตา” ที่อยู่ตรงกันข้ามสุดคันทูหรือเข้าปอด “และคนจากสำนัก จัดการพวกนอกรีตอันตรายก็รวมอยู่ในนี้ด้วย

“ตอนที่พวกเขาเซ็นสัญญา ต่างไม่รู้เลยว่าตัวเองได้ขายวิญญาณโดย ไม่รู้ตัว ยิ่งไปลิ่วขยายขอบเขตของห้าศึกให้กว้างขึ้น หลายคนที่ไม่ได้เซ็นสัญญานี้ ในตอนแรกก็ถูกบังคับให้ขายวิญญาณให้เขา

“เดิมที่ซูยังตายไปแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรดวงวิญญาณของเขาก็ไม่มีทาง ตกไปอยู่ในมือไปลิ่ว แต่ต่อมาชุมชนเล็กๆ ที่ซูยังอาศัยอยู่ก็ถูกโหลดเข้าสู่ โลกจริง...”

คนตรงหน้าเงยปไปครู่หนึ่ง จนปลายนุหรือจี้มอิกก็ยังไม่รู้ลึกตัว เขา พิมพ์กับตัวเอง “ดันเจียน <<พิชิตห้าศึก>> นี้สามารถทำให้คนที่ตายไปแล้ว ย้ายมาอยู่ในสถานะดวงวิญญาณ トラบใดที่ดวงวิญญาณยังอยู่อย่างมีจิตสำนึก ก็แลกเปลี่ยนกับไปลิ่วได้

“ซูยังที่ตายไปแล้วก็เป็นแบบนั้น เขาถูกไปลิ่วแย่งชิงดวงวิญญาณไป

“สภิลของไปลิ่วใช้กับดวงวิญญาณที่ไร้จิตสำนึกไม่ได้ และแน่นอนว่า

ไม่มีทางใช้หน้าตาต่างระบบของคนที่ยาไปแล้วได้ เดิมทีฉันคิดว่าซวยยังหลุดพ้นแล้วด้วยความตาย แต่คิดไม่ถึงว่า...” เขาหลอบตามองกุญแจมือเย็นเฉียบที่ห้อยอยู่บนข้อมือของตน “แม้แต่ในความฝัน ฉันก็คิดไม่ถึงว่ากุญแจมือคู่นี้ จะถูกใช้กับตัวเอง”



ทดลองอ่าน